

„НАПУЉСКИ РАТ“ НА ПРОСТОРУ ЈУГОСЛАВИЈЕ

Пише: **Божиар Митровић,**
доктор правних наука

За двадесет година од када је започет рат на простору бивше СФР Југославије, свако је уобличио своју или неколико верзија распада Југославије и „рата“ који је вођен на том простору и у том времену. Ретко ко зна за **Напуљске услове** (који су били изворни мотив вођења тог „рата“) а они који знају, посебно новинари, о томе не пишу, јер су већина део **Брозове партијске безбедности**. Српски народ је заложник те ратне игре и ћутања о њој!

На универзитетима и у школама, и у Србији и у Русији, предаје се **немачка колонијална историографија**, захваљујући којој колонијалне снаге Запада и у постколонијалној епохи имају користи од тог **лажног учења**, по којем:

– **уче Србе** да су се Срби и остали Словени **населели** на Балкану (термин који је 1808. осмислио немачки гимназиски професор Јохан Аугуст Цојне, могуће и по древнословенском божанству Бал/Бак/Боуки/Бог) **са Севера** у VI веку, и да управо због тога треба да уступе територије, наводно, древнијим Илирцима, и само захваљујући том нетачном учењу су протерали/истиснули 200.000 православних Срба са Косова и Метохије о чему цео свет ћути;

– **уче Русе** да су се они, наводно, доселили у VII веку из подручја ПоДунавља* (тог истог Балкана) на садашње просторе Москве, чији назив, по том лажном учењу, наводно припада далеко старијем народу, који је на том месту живео до досељавања Словена, иако је уистину назив Москва идентичан називу Словени јер је скраћеница од речи МосКо-Вија, што је такође само скраћеница или идентичност: Божанствена **Коло Венија**, од које је и настала реч Словени.

*За двадесет година од када је започет рат на простору бивше СФР Југославије, свако је уобличио своју или неколико верзија распада Југославије и „рата“ који је вођен на том простору и у том времену. Ретко ко зна за **Напуљске услове** (који су били изворни мотив вођења тог „рата“). **Напуљски услови** су као међународна конвенција потписани осамдесетих година у граду Напуљу (Италија) и предвиђали су да земље које преживе грађански рат не враћају значајан део међународних кредита које су добиле до започињања рата.*

Већина деце ће вам рећи да заиста у том учењу о наводном досељавању Словена нешто није у реду. Али стотине професора универзитета и хиљаде учитеља, новинара и политичара ова чито **неодржива нелогичност** неће уопште поколебати да и даље проповедају ову глупост о наводном досељавању Словена, и да трабуњају о **прапостојбини Словена** (док о питању писмености и некаквој наводној **прапостојбини** других народа у енциклопедијама уопште нема ни помена). У том ступидном **repetitio**/понављању (као мајци **догматске** науке) ове неће спречити ни озбиљна, законом дозвољена претња да тиме што пропагирају ту **немачку колонијалну историографију чине** кривична дела предвиђена чл. 174 КЗ (повреда угледа српског народа и угледа Словена), чл. 307 КЗ (угрожавање територијалне целине Србије и противуставно отцепљење дела територије

Србије), чл. 383 КЗ (уништавање културних или историјских споменика или других културних добара или установа или објеката који су намењени науци, уметности и васпитавању), чл. 370 КЗ (геноцид (српског) народа), и да могу у најскорије време бити осуђени на дугогодишњу робију.

Али пре него што надлежни органи започну кривични процес против **несаломљивих пропатора** ових **ромејских превара**, који су се ушанчили у различитим византолошким (израз Византија за Ромејско царство је први почео да користи немачки историчар Хијеронимус Волф 1547. године, а устаљен је у Западној Европи тек у XIX веку), историјским и другим квазинаучним институцијама, свим нашим учитељима, професорима, па и новинарима и политичарима морамо изговорити Акатист – молитву праштања и разумевања за њихово незна-

ње, јер не може се судити незнање. Али се може морално и кривично (о)судити пропаганда која наноси повреду угледа Словенима и угрожава територијалну целовитост земље. Али ово незнање није створено случајно. У ту сврху Српска краљевска академија је променила име у Српска академија наука, да би и то име било промењено у Српска академија наука и уметности, јер је увођењем уметника у храм науке све релативизовано, јер је и систем вредности у уметности релативизован преко границе разума када је „Црни квадрат на белој основи“ проглашен за уметност, па је тако и ступидна ватиканска идеја о наводном досељавању Словена на Балкан била подигнута на ниво националне (антисловенске) политике и „научне“ догме.

Ако допущамо да не знамо како је заиста било у VI веку (и да ли су се Словени заиста могли пресељавати са севера

на југ а још већа њихова скупина, Руси, пресељавати, у исто време, са југа на север, а да то математички и логички није било могуће), молитва разумевања према нашим професорима и учитељима може бити разматрање онога што смо и ми и они преживели за ових последњих двадесет година јер и ту, очигледно, не можемо имати исти поглед, јер ни ту ја не пратим **конјунктуру како чине наши академици**.

За двадесет година од када је започет рат на простору бивше СФР Југославије, свако је формирао своју или неколико верзија распада Југославије и „рата“ који је вођен на том простору и у том времену. Написано је на милионе страница докумената, на стотине хиљада аката, на милионе страница књига, текстова и јавних иступања и формирана је нова Инквизиција у Хагу. Али већина не зна за **Напуљске услове** (и истовест-

не мотиве вођења тог рата), а они који знају, посебно новинари, о томе не пишу, јер су већина део Брозове партијске безбедности. А при томе је српски народ заложник тог концепта и ћутања! О томе ћути и Хашки инквизициони трибунал и адвокати који у њему бране Србе, иако ће ови заштитници права, морати, кад-тад, да одговарају због пружања **неадекватне правне заштите**, јер су о Напуљским условима и мотивима вођења рата знали у моменту пружања заштите, али су их прећутали, иако је очито да су оптужена лица жртве тих манипулација!

Напуљски услови су као међународна конвенција потписани осамдесетих година у граду Напуљу (Италија) и предвиђали су да земље које преживе грађански рат не враћају значајан део међународних кредита које су добиле до започињања рата. Јосип Броз је још за живота конципирао да Југославија искористи националне сукобе на својој територији уколико Запад не отпише Југославији кредите које је добила на Западу да би подизала фабрике одеће, обуће, кондитораја, грађевинских материјала, намештаја и друге робе широкотрошне коју је СФРЈ извозила у СССР, за шта је од СССР добијала нафту, коју су југословенске фирме испоручивале Западу, који због Хладног рата то није хтео сам да ради директно. Пошто је Хладни рат завршен, ти надувани производни капацитети Југославије постали су сувишни.

Политика и друштвене појаве никад нису једнослојне, једнозначне, а поред тога су увек поларне као магнет (колико год га пута поделиш он је увек двополаран и обрнуто), увек на замишљену акцију постоји дејство околности. Отпис кредита помоћу националних немира, сукоба и испуњавања Напуљских услова за отпис кредита није једнослојан, једносмеран и прост процес. Брозов концепт је имао и друге дубље антисрпске и антисловенске мотиве. Запад не само да је знао за основни концепт, већ је био реализатор вишег, позадинског нивоа, тако да не само што није хтео да одобри нове кредите Југославији, него није хтео да отпише ни старе. Како је и осмислио доживотни председник, Брозови јаничари у Председништву СФРЈ 1990. године обукли су ратне униформе, пре било каквих „ратних“ немира, и организова-

ли давлeње тенкиста ЈНА без муниције и започели ИСПУЊАВАЊЕ ЗАВЕТА БРОЗА И НАПУЉСКИХ УСЛОВА ЗА ОТПИС КРЕДИТА, користећи „вечиту покретачку силу комуниста“: национално питање (у Ватикану) новопродуцедених нација. Комунисти су помоћу тог НАПУЉСКОГ РАТА себе промовисали у демократе и националисте па су задржали власт у оквиру давно зацртаних „унутрашњих граница“ које су, као и оне које је исцртао Лењин, одједанпут, уз свесрдну помоћ Ватикана и Запада, постале „међународно“ признате границе новостворених суверених држава, а Југославији су отписали кредите, због чега је Лабус певао партизанске песме у Париском и Лондонском клубу поверилаца. Али, иако је, на основу овако вођеног „грађанског рата“, сагласно Напуљским условима о грађанском рату, Запад у Париском и Лондонском клубу отписао кредите, Запад је јавно ипак овај рат третирао као напад ЈНА на суверене државе, да би признао унутрашње Брозове (комунистичке) границе као међународне и почео да их брани свим расположивим средствима НАТО-а и ЕУ.

Интересантно је да је медијски процес претварања комуниста у демократе (захваљујући чему су задржали своју политичку власт у свим сада сувереним републикама бивше СФРЈ, и у већини суверених република бившег СССР, учврстивши је кроз приХватизацију, претварањем свог политичког монопола у економски монопол над богатством већинског словенског народа), остварен истоветним поводима:

1) фингираним **пучем**, који је у Москви изведен пре 20 година, **19. ав-**

густа 1991. године, на правоверни и православни празник Преображења (природе), у коме је ГКЧП (Државни комитет за ванредне ситуације) преузео власт у СССР, а комунисти интернационалисти „храбро“ стали на пут тенковима БЕЗ МУНИЦИЈЕ и успоставили своју апсолутну председничку власт;

2) фингирани **Напуљски „рат“ на простору бивше СФРЈ** је такође започет тако:

а) што су у Хрватској почели да даве тенкисте ЈНА у тенковима БЕЗ МУНИЦИЈЕ;

б) што су у Словенији убијали младиће у униформи ЈНА који су такође били у тенковима БЕЗ МУНИЦИЈЕ или без адекватне муниције.

Западу оваква идеолошка ситуација на простору бивше Југославије одговара јер они све то знају, али знају и да од овако преобращених (у демократе) **комуниста интернационалиста**, зарад очувања власти, могу добити сваки уступак, на терет српског народа.

До 509. године п.н.е. на простору данашње Европе постојала је једино родоверна цивилизација, у којој је припадност роду била основни (персонални) критеријум одређења припадности, пољопривреда и сточарство основне прироне вредне гране, а тајно знање о КолоДару/календару знање када треба сејати а када жњети, захваљујући којем се ова цивилизација муњевито ширила из Лепенског Вира и Винче. Те године Рамни, односно Латини, помоћу војног пуча, који је у науци познат као Римска револуција, свргли су етРуског цара и успоставили цивилизацију у којој је територија

постала основни критеријум одређивања припадности, трговина основна прироне вредна грана, а ширење територије услов опстанка, након чега је Римски сенат после неколико векова прогласио принцип „Сви грађани Рима су Римљани“, који и данас важи не само у Западној Европи него и у САД („Сви грађани Италије су Италијани“, „Сви грађани САД су Американци“), док у Србији и Русији тај принцип не важи јер припадају **цивилизацији рода**, која подразумева уважавање и чување не само доминантног рода, него и другог рода и народа, због чега се у Русији очувало преко сто осамдесет народа и родова.

Униформност/једнообразност територијалне цивилизације подразумева да на једној територији може постојати само један народ, једна вера, једно писмо, један језик и једна црква, што се у прошлости, па и у данашње време „Олује“ остваривало пре свега огњем и мачем. Ради задовољења принципа **једнообразности**, из новостворених Брозових суверених држава (које су све остале председничке републике) прогнани су православни Срби уз војну помоћ НАТО снага и воље Ватикана. А о том етничком чишћењу демократски Запад (који после напада на Либију и не крије своје гусарско и пљачкашко лице) јавно ћути, иако је у Хрватској прогон Срба из Републике Српске Крајине остварен последњом усаглашеном акцијом **усташа и комуниста**, названом ОЛУЈА, али уз помоћ војних саветника из САД. Очигледно је да су Брозови јаничари изазивали и водили „рат“ (и величали његове трагичне последице на рачун српског народа) ради испуњавања **На-**

пуљских услова (јер он није имао никакву другу **димензију** рата, иако су жртве биле реалне и неизбежне и у тако синхронизованом рату „зараћених страна“). То што су Напуљским ратом на Балкану други остварили далекосежније циљеве, стварањем етнички чистих новодржава, не умањује потребу обезбеђења нових доказа о Напуљском рату и основу вођења тог рата на простору бивше СФРЈ. Православном живљу свеједно је да ли ће у том политичком преферансу, у којем православни нису водили „игру“ и нису имали своју „боју“, ловорике и успехе у крајњем збиру записати на изглед идеолошки противници комунисти и Запад Гаја Јулија Цезара (који је истим методама потиснуо и пократио Гале, наметнувши им нове језике, називе и територије).

Запад под појмом (**суверене државе**) подразумева пре свега ТЕРИТОРИЈУ као основни елемент појма суверенитета. Овај елемент Запад је игнорисао када су у питању били оснивачи и чланице Уједињених нација: СФР Југославија и Совјетски савез, па није дозволио одбрану њихове **територије** као елемента суверености.

За разлику од Западне цивилизације, назив **РасСија** (било да је у питању централни простор Србије – Раска/Рашка или Русија као савремена држава) има синоним РОДина, који је везан за појам рода, док превод на све западне језике садржи елемент ТЕРИТОРИЈЕ (native **land**, home(**land**), fatherland у енглеском, и Vaterland, Mutterland у немачком језику).

Зато слоган **„Ко год да је православног рода не признаје границе Лењина и Броза“** није никаква заклетва него природан процес поимања припадности целини, у коме Срби и Руси никад неће пристати да милиони њихове сабраће буду жртве „уставног геноцида“ утканог у комунистичке уставе и измишљене унутрашње границе Лењина и Броза, који су били само инструмент светских центара моћи који сада, путем НАТО силе, бране те границе покрштавања и претапања православца у новостворене (у Ватикану) нације, што је само једна од форми ПОТИСКИВАЊА православних СлоВена, у чему је тзв. граница „Карлобаг, Огулин, Осјек“ чиста ватиканска пропаганда јер је некад Крајина била тамо где је Крајнска/Крањска/Крањ, од чега је тај назив и настао, а пре тога је део КолоВеније/СВеније/СклаВоније била и сама Венетија/Венеција и простори етРуских/РасСена.

Коме се аргументација о Напуљском рату учини сувише апстрактном, дајем и следеће податке: Када сам 1990. године написао сатирични приручник „Како без иједног динара и без знања у спољној трговини постати власник спољнотрговинске фирме“, у којем сам покушао да исмејем најтрагичнији процес геноцида над СлоВенима у другој фази „претварања политичког монопола у економски“ (о којем је „Борба“ у априлу 1991. године објавила чланак „Упутство за алхемичаре“), преварени том приХватизацијом, стручњаци фирме „Југославија комерц“ су у јуну 1991. године започели штрајк и изнели да је ова фирма привремено увезла непрерађени алкохол, али уместо да га извезе после прераде, предала га је „Далмација Вину“, чија га је дестилерија претворила у пића „Векија“ и „Шток“,

Слоган „Ко год да је православног рода не признаје границе Лењина и Броза“ није никаква заклетва, него природан процес поимања припадности целини, у коме Срби и Руси никад неће пристати да милиони њихове сабраће буду жртве „уставног геноцида“ утканог у комунистичке Уставе и измишљене унутрашње границе Лењина и Броза, који су били само инструмент светских центара моћи.

која су неопорезована продавана на пијацама по Србији, те се из тако добијене „готовине/кеша“ куповало наоружање за хрватске паравојне формације Шекса и Главаша.

Велимир Мајнарић, штрајкач „Југославија Комерца“, који је присуствовао када су ови подаци саопштени часопису „Балкан Експрес“, који их је 1991. године и објавио, нађен је мртв на Ади Циганлији, као да се удавио, иако је имао преломе – што су објаснили покушајем спасавања, иако „спасилац“ није затечен на лицу места. Руководство ове спољнотрговинске фирме до дана данашњег не само да није одговарало за наоружавање хрватских паравојних формација, него је, у сарадњи са полицијом Савског венца, ангажовало криминалце који су из зграде истерали штрајкаче, али је касније вођа ових криминалаца ликвидирао као, могуће, сувишан сведок неке од ових „сурадњи“.

О овако изведеном Напуљском рату јавно сам говорио у емисији Радио Би-Би-Сија за руско говорно подручје, у дуелу с новинарком, рекло би се информативне агенције „Бета“ из Београ-

да, али нити Бета нити Би-Би-Си нису овим аспектима рата на Балкану детаљније известили своје читаоце, слушаоце и гледаоце, иако сам јавно оптужио новинаре за ћутање у коме **српски народ држе као заложника** у идеолошком обрачуна, у коме је Напуљски рат био средство за ОТПИС Брозових кредита, а био и остао средство за још једну етапу ХИЉАДУГОДИШЊЕГ ПОТИСКИВАЊА ПРАВОСЛАВНИХ СлоВена са Апенина, Алпа, а ево сада и из „суверене“ Хрватске, односно Републике Српске Крајине, и још „суверенијег“ КосоВа.

Овај једноставан али и сложен процес (због чега треба да имамо пуно разумевања за професоре који изучавају историју и за учитеље који детаље тога преносе новим генерацијама) треба да нас

подсети да су исти центри демонизације Срба демонизовали и наше претке, измишљајући (пре „досељавања“ СлоВена на Балкан) најезду на Балкан **„милион Визигота“** у III веку, који „мрзе Рим и Римљане“, да би мотивисали грађански Рим (који је био у распаду), али су историчари, због очите небулозности, тај број у XVIII веку смањили на 500.000, а у XIX веку на 300.000 Визигота (који су изненада нестали у IV веку), да би на њихово место, истом технологијом и са истим намерама, у исто тако измишљеној најезди, „настелили“ на Балкан СлоВене, иако се увек радило о једном истом народу КолоВена/Вина/Венета/SopВена/SopBena/Срба, који су ту живели од настанка рода људског и културе у Лепенском Виру и Винчи.

(Аутор је председник ОБЈЕДИЊЕЊА СРБА, Москва, координатор Савета за статусна питања Скупштине српске дијаспоре Министарства дијаспоре Владе Србије)

* По жељи аутора, поједини термини су специфично написани.

Напуљ